

วรรณกรรมและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เท่าที่ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าพบว่า การศึกษากิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาล ในประเทศไทยมีน้อยมาก และการศึกษาส่วนใหญ่เป็นการศึกษา เฉพาะกิจกรรมของ พยาบาลประจำการ และผู้ช่วยพยาบาลเพียง ๒ ระดับเท่านั้น การศึกษาค้างนี้จึง แตกต่างจากครั้งก่อน ๆ คือผู้วิจัยได้ทำการศึกษากิจกรรมของ เจ้าหน้าที่พยาบาลทุกระดับ ซึ่งปฏิบัติงานประจำอยู่ในหอผู้ป่วย ไคแก่ผู้ช่วยพยาบาล พยาบาลประจำการ หัวหน้า หอผู้ป่วย และอาจารย์พยาบาลประจำหอผู้ป่วย

ความหมายของการพยาบาล

องค์การอนามัยโลก (WHO.) ได้ให้ความหมายของการพยาบาลไว้ ดังนี้คือ

การพยาบาลคือการใช้ศิลปะและวิทยาศาสตร์ในการปฏิบัติกับผู้เจ็บป่วย ทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมทั้งผู้ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เพื่อให้ ผู้ป่วยได้รับความปลอดภัยโดยให้การรักษา ป้องกันโรค ส่งเสริมและดำรงไว้ ซึ่งสุขภาพพลานามัยที่ดีของประชาชนในสังคมทั่วไป โดยไม่คำนึงถึงความ แตกต่างระหว่างเพศ วัย เชื้อชาติ ศาสนา ฐานะ ตลอดจนลัทธิการเมือง ทั้งนี้ต้องกระทำโดยบุคคลที่ได้รับอนุญาตการประกอบโรคศิลปะสาขาพยาบาล^๑

^๑ World Health Organization, "Planning and Programming for Nursing Service," Public Health Paper (1971) : 12 - 13.

เป้าหมายของการพยาบาล คือความสำเร็จในการให้บริการสุขภาพและส่งเสริมสวัสดิภาพแก่มวลมนุษยชาติ โดยการนำความรู้และหลักเกณฑ์ทางทฤษฎีต่าง ๆ มาใช้ในการปฏิบัติการพยาบาลได้อย่างถูกต้อง การปฏิบัติการพยาบาลนั้นต้องการเจ้าหน้าที่พยาบาลที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกันตามลักษณะของการบริการแต่ละชนิด การบริการพยาบาลที่เกี่ยวข้องกับการพยาบาลผู้ป่วยโดยตรง มีลักษณะที่แตกต่างกัน ๓ ระดับดังนี้คือ

๑. การพยาบาลระดับต้น เป็นการพยาบาลที่เกี่ยวข้องกับสุขวิทยาส่วนบุคคล และการรักษาความสะอาดของสิ่งแวดล้อมรวมทั้งที่อยู่อาศัย เป็นงานซึ่งสามารถฝึกหัดให้บุคคลทั่วไปทำได้

๒. การพยาบาลระดับกลาง เป็นการพยาบาลที่ต้องอาศัยทักษะ และการตัดสินใจอยู่บ้าง แต่ไม่จำเป็นจะต้องใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์อย่างลึกซึ้ง เพราะเป็นงานที่มีหลักเกณฑ์กำหนดไว้แน่นอน ซึ่งเป็นการปฏิบัติเป็นกิจวัตร ได้แก่การดูแลผู้ป่วยเรื้อรัง หรือผู้ป่วยพักฟื้น ซึ่งทั้งนี้ต้องอยู่ในความรับผิดชอบของพยาบาลวิชาชีพ

๓. การพยาบาลระดับยาก เป็นการพยาบาลที่ต้องกักตักเปลี่ยนนำหลักวิชาการทางวิทยาศาสตร์หลายสาขามาใช้ ในการพยาบาลมีการวางแผนดำเนินงาน เช่นการพยาบาลผู้ป่วยหนักที่มีอาการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การพยาบาลผู้ป่วยที่มีความผิดปกติ

^๑
Ines Durana, "The Nature of Nursing Its Implication to Patient Care, Research, and the Education of Practicetioners of Nursing," Paper presented at the Workshop of Nursing at Ramathibodi, 4 th Aniversary of the Faculty of Medicine, Ramathibodi Hospital, 15 - 17 May 1973.

ทางจิตใจและอารมณ์ เป็นการพยาบาลที่ต้องอาศัยความรู้และทักษะ พร้อมกับต้องมีความรอบคอบในการป้องกันอันตรายและอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับผู้ป่วย นอกจากนี้ ยังรวมถึงการสอน ให้คำแนะนำผู้ป่วย และประชาชนทั่วไปเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย การป้องกันโรค และการฟื้นฟูสมรรถภาพของแต่ละบุคคลด้วย ๑

ควมเหตุที่การปฏิบัติงานของพยาบาล เป็นการบริการที่จะต้องปฏิบัติร่วมกันกับสมาชิกอื่น ๆ ในวงการสุขภาพ เช่น แพทย์ นักโภชนาการ นักสังคมสงเคราะห์ ตลอดจนบุคคลากรพยาบาลทุกระดับ พยาบาลจึงต้องมีความรู้และเข้าใจถึงขอบเขตหน้าที่ของการบริการพยาบาลที่แท้จริง เพื่อให้เป็นหลักในการปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องเกี่ยวกับขอบเขตของการบริการพยาบาลนี้ อูจึ เนีย เคนเนดี สปาลดิงส์ และลูซิล เด อี.

นอทเทอร์ (Eugenia Kennedy Spalding and Lucille E. Notter) ไก่กล่าวถึงข้อสรุปของเลสนิค (Lesnik) และแอนเดอร์สัน (Anderson) เกี่ยวกับการพยาบาลในขอบเขตของกฎหมาย ซึ่งได้จำแนกไว้ ๓ ประการ ประกอบกับการพยาบาลในลักษณะงานอิสระ ๒ ประการ และงานที่ไม่อิสระประการสุดท้ายดังนี้คือ

๑. การให้การรักษาพยาบาลผู้ป่วยทั้งหมด ซึ่งต้องนำความรู้และหลักการทางวิทยาศาสตร์ เช่น ชีววิทยา วิทยาศาสตร์กายภาพและสังคมไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ
๒. การสังเกตอาการ อาการแสดงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนการประเมินความต้องการของผู้ป่วย และจะต้องประเมินผลการสังเกตนี้ โดยอาศัยหลักการความรู้ทางวิทยาศาสตร์
๓. การบันทึกรายงานอย่างแม่นยำ ถูกต้องตามความเป็นจริง ตลอดจนประเมินผลการพยาบาลผู้ป่วยด้วยความแม่นยำด้วย

๑
Mildred Montag, Education of Nursing Technician (New York: G.P. Putnam, 1951), p. 6 quoted in Eleanor C. Lambertsen, Education for Nursing Leadership (Philadelphia: J.B. Lippincott Company, 1958), pp. 75 - 76.

๔. การนิเทศบุคคลากรในระดัอื่น ๆ ที่มิใช่แพทย์และมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการรักษาพยาบาลผู้ป่วย

๕. การนำเอาเทคนิคและวิธีการพยาบาลไปใช้ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

๖. การให้คำแนะนำชี้แจงแก่ผูอื่นได้ ทั้งที่เกี่ยวกับปัญหาการรักษาสุขภาพอนามัย ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

๗. นำคำสั่งแพทย์ (ตามกฎหมาย) ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาพยาบาลไปปฏิบัติได้โดยเข้าใจถึง เหตุผลของการรักษานั้น ๆ อย่างแจ่มชัดและลึกซึ้ง^๑

ลักษณะงานของ เจ้าหน้าที่พยาบาลจะแตกต่างกันมากน้อย เพียงใดก็ตาม พยาบาลก็ยังมีหน้าที่หลักอย่าง เดียวกัน ดังที่เวอร์จิเนีย เฮล. วอล์คเกอร์ (Virginia H. Walker) ได้กล่าวว่

พยาบาลไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งหน้าที่ใด ต่างก็มีหน้าที่อย่าง เดียวกัน และจะมีกิจกรรมในหน้าที่เหล่านั้นแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของแต่ละสถาบัน ทั้งนี้ อาจจะพบว่าพยาบาลในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งปฏิบัติหน้าที่อิสระมากกว่าโรงพยาบาลอีกแห่งหนึ่ง^๒

ลักษณะการปฏิบัติงานของพยาบาลนอกจากจะมีความแตกต่างกันหลายระดับ และแตกต่างกันตามสถานภาพของสถาบันต่าง ๆ แล้ว ยังมีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังจะเห็นได้ว่าพยาบาลในสมัยก่อน ๆ ไม่จำเป็นจะต้องใช้ความรู้ความ

^๑
Eugenia Kennedy Spalding, and Lucille E. Notter,
Professional Nursing: Foundation, Perspectives and Relationship
(Philadelphia: Lippincott Co., 1970), p. 61.

^๒
Virginia H. Walker, "Nursing Functions and Activities,"
American Journal of Nursing 57 (January 1957) : 79 - 80.

๒. ควรมีการจำแนกหน้าที่ของผู้ที่ทำงานด้านการพยาบาล โดยพิจารณาจากระดับการวินิจฉัย อำนวยการในการตัดสินใจ ความสัมพันธ์อย่างซับซ้อนกับหน้าที่อื่น ระดับการใช้ความรู้ ความสามารถทางวิชาการ และระดับการรับผิดชอบของการบริการด้านการพยาบาล

๓. การจำแนกหน้าที่ดังกล่าวจะต้องนำไปใช้เพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สำหรับการจ้างงานในสถานประกอบการด้านการพยาบาลต่าง ๆ

๔. ผู้ที่ทำงานด้านการพยาบาลประเภทหนึ่งประเภทใด ไม่ควรจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานแทนผู้ที่ทำงานด้านการพยาบาลประเภทที่สูงกว่า ยกเว้นในกรณีที่มีเหตุฉุกเฉินพิเศษ แต่ทั้งนี้การปฏิบัติงานแทนต้องเป็นการชั่วคราว และมีเงื่อนไขว่าบุคคลนั้น ๆ ได้รับการอบรมหรือมีประสบการณ์เพียงพอ อีกทั้งจะต้องได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสม

จากแนวนโยบายดังกล่าวแล้ว จะเห็นว่าการกำหนดขอบเขตหน้าที่รับผิดชอบเป็นงานเบื้องต้น ที่มีความสำคัญต่อการปรับปรุงสภาพการทำงานของบุคลากรพยาบาล ซึ่งหมายถึงการกำหนดอัตราค่าจ้างและค่าตอบแทนอื่น ๆ ด้วย สำหรับขอบเขตหน้าที่รับผิดชอบของบุคลากรพยาบาลในประเทศไทย ที่กองการพยาบาลกำหนดไว้ พอสรุปได้ดังนี้คือ

๑. หน้าที่รับผิดชอบของผู้ช่วยพยาบาล คือการให้การพยาบาล เบื้องต้น เช่นการล้าง เจ็บมันทิก และรายงานอาการเปลี่ยนแปลงของผู้ป่วย การดูแลความสะอาดและอนามัยส่วนบุคคล นอกจากนี้ยังมีหน้าที่คานการดูแล เครื่องมือ เครื่องใช้ และความสะอาดบริเวณแวดล้อมของผู้ป่วย ทั้งนี้การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ช่วยพยาบาลจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพยาบาล

กรมแรงงาน, "ข้อแนะที่ ๑๕๓," รายงานสรุปผลการประชุมใหญ่ องค์การกรรมกรระหว่างประเทศ สมัยที่ ๒๓, ณ นครเจนีวา วันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๐ (เอกสารประกอบการบรรยายทางวิชาการของสมาคมพยาบาลแห่งประเทศไทย, ครั้งที่ ๔, ๒๕๒๐), หน้า ๓ - ๔.

๒. หน้าที่รับผิดชอบของพยาบาล รับผิดชอบให้การบริการพยาบาลแก่ผู้ป่วย ตามที่ได้รับมอบหมายจากพยาบาลระดับสูง โดยให้ความร่วมมือประสานงานกับแพทย์ และเจ้าหน้าที่สุขภาพอื่น ๆ เพื่อให้ผู้ป่วยได้รับการบริการพยาบาลที่สมบูรณ์แบบ พร้อมทั้งรับผิดชอบในการควบคุมแนะนำดำเนินการปฏิบัติการ และวิชาการแก่ผู้ช่วยพยาบาล และพนักงานผู้ช่วยพยาบาล ตลอดจนรายงานผลการปฏิบัติงานทั้งหมดโดยตรงต่อหัวหน้าหอผู้ป่วย

๓. หน้าที่รับผิดชอบของหัวหน้าหอผู้ป่วย รับผิดชอบการบริหารงานในหอผู้ป่วย ทั้งด้านการวางแผนงาน กำหนดหน้าที่รับผิดชอบของผู้ใต้บังคับบัญชา การมอบหมายงาน การนิเทศงาน การประสานงาน ตลอดจนการประเมินผลแก้ไขปัญหา และปรับปรุงงานทั้งด้านบริการ ด้านวิชาการ ภายในหอผู้ป่วยที่อยู่ในความรับผิดชอบ ในสถาบันที่มีนักศึกษาชั้นฝึกภาคปฏิบัติ หัวหน้าหอผู้ป่วย มีหน้าที่ร่วมมือให้คำแนะนำ นิเทศ และประเมินผลการปฏิบัติงานของนักศึกษา พร้อมทั้งรายงานผลการปฏิบัติงานของนักศึกษาด้วย *

สำหรับภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ได้กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบบุคคลากรพยาบาลระดับต่าง ๆ ไว้ค่อนข้างจะแตกต่างจากสถาบันอื่น กล่าวคือได้กำหนดความรับผิดชอบทั้งด้านการศึกษาและการบริการพยาบาลไว้แก่บุคคลากรพยาบาลทุกระดับ หากแต่เน้นความสำคัญของหน้าที่รับผิดชอบของบุคคลากรพยาบาลแต่ละตำแหน่งไว้แตกต่างกัน เช่นความรับผิดชอบของอาจารย์พยาบาลประจำหอผู้ป่วย เน้นหนักทางด้านการศึกษา และมีหน้าที่รองในด้านบริการพยาบาล

* กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานปลัดกระทรวง กองการพยาบาล, "การกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่พยาบาล," กรุงเทพมหานคร : กองการพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข (๒๕๑๕), หน้า ๓ (อัครสำเนา)

ทั้งนี้เนื่องจากภาควิชาพยาบาลศาสตร์ มีความเชื่อว่า การศึกษาและการบริการพยาบาล ไม่ควรแยกออกจากกันโดยเด็ดขาด^๑

หน้าที่รับผิดชอบของบุคคลากรพยาบาล และลักษณะของกิจกรรมต่าง ๆ ในต่างประเทศ ซึ่งจีน บาร์เรตต์และคณะ (Jean Barrette et.al.) ได้กำหนดไว้ มีกิจกรรมหลายประเภทบนหอผู้ป่วยที่ต้องอยู่ในความดูแลของหัวหน้าหอผู้ป่วยดังนี้คือ

๑. การรักษา (Medical Care) มีแพทย์เป็นผู้วางแผนแนวทางการรักษา และพยาบาลเป็นผู้ร่วมมือในการให้การรักษานั้น ซึ่งทำให้พยาบาลส่วนมากเข้าใจว่า งานเหล่านี้เป็นงานในหน้าที่หลัก

๒. การพยาบาล (Nursing Care) ผู้ปฏิบัติงานมีหลายระดับ เช่นพยาบาล ผู้ช่วยพยาบาล พนักงานผู้ช่วย และนักศึกษาพยาบาล และมีหัวหน้าตึกเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ

๓. การบริการการพยาบาล (Administration or Management of Nursing Care) เป็นการกำหนดหรืออธิบายความหมายการให้การพยาบาล การวางแผนการพยาบาล การมอบหมายงาน การสอน การนิเทศงาน และการประเมินผล การพยาบาล กิจกรรมเหล่านี้ พยาบาลวิชาชีพทุกระดับเป็นผู้ปฏิบัติ เช่นหัวหน้าเวร (Incharged Nurse) หัวหน้าทีม (Team Leader) หัวหน้าหอผู้ป่วย (Head Nurse) ผู้ตรวจการพยาบาล (Supervisor Nurse) และหัวหน้าแผนกพยาบาล (Director of Nursing)

๔. กิจกรรมอื่น ๆ เช่นงานธุรการ งานแม่บ้าน การประสานงานกิจกรรม ทั้งภายในและภายนอกหอผู้ป่วย ซึ่งยังเป็นงานที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลรับผิดชอบของหัวหน้าตึกในโรงพยาบาลทั่วไป^๒

^๑ ภูมิภาคผนวก ค. หน้า ๑๕๗.

^๒ Jean Barrette, Babara A. Gessner and Charlene Phelps, The Head Nurse: Her Leadership Role (New York: Appleton-Century Crofts, 1975), pp. 187 - 188.

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมภายในหอผู้ป่วยมีทั้งกิจกรรมการพยาบาล และกิจกรรมที่ไม่ใช่งานพยาบาล ถ้าบุคคลากรพยาบาลต้องปฏิบัติกิจกรรมที่ไม่ใช่งานพยาบาลต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก ก็จะไม่สามารถปฏิบัติงานในหน้าที่รับผิดชอบของตนเองได้เต็มที่ การศึกษากิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาล เป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่งที่สามารถบอกได้ว่า เจ้าหน้าที่พยาบาลแต่ละระดับปฏิบัติกิจกรรมอะไรบ้าง มากน้อยเพียงไร เมื่อพบว่ากิจกรรมใดไม่ใช่กิจกรรมการพยาบาลควรโอนให้บุคคลากรระดับอื่นรับผิดชอบต่อไป นอกจากนี้ ลักษณะของการกระจายของกิจกรรมตามช่วงเวลาต่าง ๆ ยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพิจารณาการจัดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่พยาบาล ภายในหน่วยงานพยาบาลต่าง ๆ ด้วย^๓

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลในประเทศไทย พอจะรวบรวมได้ดังนี้

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๑๓ กองการพยาบาลร่วมกับองค์การอนามัยโลก ได้ศึกษาวิเคราะห์กิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลในโรงพยาบาลโรคหัวใจ ของกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข โดยทำการศึกษาแบบสังเกตโดยตรง และบันทึกกิจกรรมของพยาบาลในช่วงเวลา ๖.๐๐ - ๒๐.๐๐ น. ทุก ๆ ๑๕ นาที สรุปผลได้ดังนี้คือ

^๑ Glenn Howell, "A Hospital Solves Its Staffing Problems," Hospitals 29 (July 1959) : 55.

^๒ Marie Divincenti, Administering Nursing Service (Boston: Little, Brown and Company, 1972), p. 105.

^๓ Mary Ellen Warstler, "Some Management Techniques for Nursing Service Administrators," Journal of Nursing Administration 2 (November - December 1972) : 10 - 14.

๑. พยาบาลใช้เวลาในการดูแลผู้ป่วยร้อยละ ๔๕ และครึ่งหนึ่งของเวลาที่ใช้ในการดูแลผู้ป่วยนี้ จะใช้ในกิจกรรมให้การรักษาพยาบาล เช่นการฉีดยา การให้น้ำเกลือทางเส้นโลหิตดำ การทำแผลมีการใช้เวลาส่วนน้อยในการดูแลความต้องการทางคานร่างกาย ส่วนการใช้เวลาในการดูแลด้านจิตใจมีน้อยมาก และการให้สุขศึกษาแก่ผู้ป่วยเกือบจะไม่พบเลย

๒. ผู้ช่วยพยาบาล ใช้เวลาร้อยละ ๔๕ ในการให้การดูแลผู้ป่วย เท่ากับการใช้เวลาของพยาบาล กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นการให้การรักษาพยาบาล เช่นฉีดยา เข้าใจผิวหนัง เข้ากล้ามเนื้อ การทำแผล การเตรียมการให้การรักษาพยาบาล การช่วยเจ้าหน้าที่พยาบาล มีการใช้เวลาเกี่ยวกับการพิจารณาความต้องการของผู้ป่วย เช่นการสอบถามและแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนร่วมงาน การรับคำแนะนำ การอ่านคำสั่งเกี่ยวกับผู้ป่วย ผู้ช่วยพยาบาลมีการใช้เวลาส่วนมากในการทำเตียง และใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการดูแลความต้องการทางคานร่างกายและจิตใจ

๓. พนักงาน ผู้ช่วยพยาบาล พบว่ามีการใช้เวลาเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยร้อยละ ๔๓ ประมาณครึ่งหนึ่งของเวลาที่ใช้ในกิจกรรมนี้เป็นการให้การรักษาพยาบาล การเตรียมการให้การรักษาพยาบาลและการช่วยพยาบาลในการให้การรักษาพยาบาล กิจกรรมที่พบมากที่สุดแก่ การวัดอุณหภูมิผู้ป่วย จับชีพจรและนับหายใจ การให้อาหารทางปาก การทำแผล ฉีดยาใต้ผิวหนัง และกล้ามเนื้อ การวัดความดันโลหิต การบันทึกรายงานต่าง ๆ กิจกรรมเกี่ยวกับการดูแลความสะอาดร่างกายที่ทำมาก การทำเตียง การแจกอาหาร และป้อนอาหารผู้ป่วย

วิธีคิด, "รายงานการศึกษากิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลในโรงพยาบาลโรคทั่วไปของกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข" (กองการพยาบาล สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข, ๒๕๑๓), หน้า ๕ - ๑๒.

พ.ศ. ๒๕๑๕ พวงน้อย สาครรัตนกุล ได้ทำการศึกษากิจกรรมของ
 พยาบาลประจำการ และผู้ช่วยพยาบาลในหอผู้ป่วยแผนกต่าง ๆ ๔ แผนก ได้แก่
 แผนกศัลยศาสตร์ อายุรศาสตร์ สูตินรีเวชศาสตร์ และจักษุศาสตร์ตอนาสิก จำนวน ๘ หอ-
 ผู้ป่วยของภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี โดยทำการ
 สังเกตพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ทุกคนอย่างใกล้ชิด ทุกช่วงระยะเวลาการปฏิบัติงานติดต่อกัน
 ๒๔ ชั่วโมง เป็นเวลา ๗ วัน ผลการวิจัยพบว่า

๑. พยาบาลใช้เวลาในการปฏิบัติงานเวรต่าง ๆ ในค่านการดูแลผู้ป่วย
 โดยตรงสูงที่สุด รองลงมาคือการพยาบาลประกอบการดูแลผู้ป่วย กิจกรรมที่พบว่ามีปฏิบัติ
 น้อยที่สุด คือกิจกรรมเฉพาะตำแหน่ง ส่วนการใช้เวลาว่างและพักผ่อนมีมากในเวรคึก
 รองลงไปเป็นเวรเช้าและน้อยที่สุดในเวรบ่าย

๒. ผลการศึกษากิจกรรมของผู้ช่วยพยาบาล พบว่าใช้เวลาปฏิบัติกิจกรรม
 การพยาบาลผู้ป่วยโดยตรง สูงกว่าการพยาบาลประกอบการดูแลผู้ป่วย กิจกรรมที่ปฏิบัติ
 น้อยที่สุด คือกิจกรรมเฉพาะตำแหน่ง ส่วนการใช้เวลาว่างและพักผ่อนพบว่ายังใช้
 เวลาสูงสุดทุก ๆ เวร

๓. ลักษณะการปฏิบัติกิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลทั้ง ๔ แผนก พบว่า
 พยาบาลส่วนใหญ่ใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมการจักษุ การรักษา และการตรวจ
 ทางห้องปฏิบัติการ ยกเว้นพยาบาลในแผนกสูติกรรม ใช้เวลาในการเดินตรวจเยี่ยม
 มากที่สุด รองลงมาเป็นการจักษุ และการดูแลช่วยเหลือสนองตอบด้านจิตใจ ส่วน
 ผู้ช่วยพยาบาลใช้เวลาในการพยาบาลผู้ป่วยโดยตรงคล้ายคลึงกันทั้ง ๔ แผนก และ
 กิจกรรมที่ปฏิบัติมากที่สุดคือการดูแลสุขวิทยาส่วนบุคคล การวัดและตรวจอาการสำคัญ
 การรักษาและการตรวจทางห้องปฏิบัติการตามลำดับ

๔. การปฏิบัติกิจกรรมการพยาบาลประกอบการดูแลผู้ป่วย พยาบาลแผนก
 อายุรกรรม ใช้เวลาสูงที่สุดในทั้ง ๔ แผนก โดยใช้ในการทำรายงานและประชุมปรึกษา
 หรือ ส่วนพยาบาลแผนกศัลยกรรมใช้เวลาในการเขียนรายงานสูง เป็นอันดับหนึ่ง

ผู้ช่วยพยาบาลแผนกศัลยกรรมมีการใช้เวลาในการรายงานและการประชุมสูงกว่า
ผู้ช่วยพยาบาลแผนกจักษุ ฯ และแผนกสูติกรรม

๕. การปฏิบัติกิจกรรมเฉพาะตำแหน่ง พยาบาลและผู้ช่วยพยาบาลแผนก
จักษุ โสต ศอ นาสิก ใช้เวลาในกิจกรรมหมวดนี้สูงที่สุด โดยการปฏิบัติกิจกรรมการ
ดูแลเครื่องมือเครื่องใช้ การนิเทศบุคคลากรและอื่น ๆ ในทุกแผนกผู้ช่วยพยาบาล ใช้
เวลาในการดูแลเครื่องมือเครื่องใช้สูงกว่าพยาบาล

๖. การใช้เวลาว่างและเวลาพัก ลักษณะการใช้เวลาว่างของพยาบาล
และผู้ช่วยพยาบาลของแต่ละแผนกไม่แตกต่างกัน คือผู้ช่วยพยาบาลมีการใช้เวลาว่าง
มากกว่าพยาบาลในทุก ๆ แผนก และแผนกจักษุ ฯ มีการใช้เวลาว่างมากที่สุด
รองลงไปเป็นแผนกสูติกรรม และพยาบาลแผนกศัลยกรรมมีการใช้เวลาว่างน้อยที่สุด

พ.ศ. ๒๕๑๔ สุวดี ศรีเลณวัคิและคนอื่น ๆ ได้ทำการศึกษากิจกรมพยาบาล
ในแผนกกุมาร เวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี กลุ่มตัวอย่างใช้
เจ้าหน้าที่พยาบาลทุกคน ซึ่งขึ้นปฏิบัติงานภายในหอผู้ป่วย ๔ แห่งของแผนกกุมาร เวชศาสตร์
ทำการศึกษาโดยการสังเกตกิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลโดยตรง และบันทึกการสังเกต
ทุก ๕ นาทีต่อเนื่องกัน ๒๔ ชั่วโมง เป็นเวลา ๗ วัน วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าเฉลี่ยของ
กิจกรรมพยาบาล ๑๗ ประเภท ในแต่ละหอผู้ป่วยในเวรเช้า เวรบ่าย เวรคึก
เปรียบเทียบความแตกต่างของกิจกรรมแต่ละประเภทด้วยค่าคะแนนเฉลี่ย ซึ่งกำหนด
ให้มีค่าเท่ากับ ๑๐๐ ผลการศึกษาพบว่า

พวงน้อย สาครรัตนกุล, "กิจกรรมพยาบาลในโรงพยาบาลรามาธิบดี
พ.ศ. ๒๕๑๔" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพยาบาลศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔), หน้า ๑๑๓.

๑. เวรเช้าและเวรบ่าย มีกิจกรรมต่าง ๆ ต้องปฏิบัติมากที่สุด และลักษณะของกิจกรรมที่ปฏิบัติแตกต่างกันในแต่ละหอผู้ป่วย โดยเฉพาะในหอผู้ป่วยเด็ก คลอดก่อนกำหนดมีกิจกรรมการให้อาหารมากที่สุด หอผู้ป่วยอื่น ๆ มีกิจกรรม การปฏิบัติ การรักษาพยาบาลมากที่สุด เช่นการฉีดยาเข้าเส้นโลหิตดำ การเจาะเลือด

๒. กิจกรรมที่ปฏิบัติมากในเวรเช้า คือการทำเตียง การเดินตรวจเยี่ยมร่วมกับแพทย์ หรือบุคคลากรอื่น การรับคำสั่งแพทย์ การบันทึกน้ำหนักและสิ่งผู้ป่วยขับถ่ายออก การดูแลความสะอาดร่างกายทั่วไป

๓. กิจกรรมที่ปฏิบัติมากในเวรบ่าย คือการดูแลความต้องการด้านจิตใจ เช่นการพูดคุย เล่น ปลอดภัย ส่วนกิจกรรมที่ปฏิบัติมากทั้ง ๓ เวร คือการเดินตรวจเยี่ยม เพื่อประเมินความต้องการของผู้ป่วย

๔. กิจกรรมอื่น ๆ ที่มีการปฏิบัติบ้างในหอผู้ป่วยบางแห่งคือ การสอนสุขศึกษา แก่ผู้ป่วย การสอนเจ้าหน้าที่ การพูดคุยกับญาติผู้ป่วย การให้หมอนอนและชวบัสสาวะ การให้อาหารสายยาง และการช่วยเหลือผู้ป่วยหยุดหายใจ

๕. การปฏิบัติกิจกรรมการบริหาร เช่นการประสานงาน การประชุมปรึกษาหารือเรื่องผู้ป่วย มีการปฏิบัติในเวรเช้า และไม่พบว่ามีกรมอบหมายงานในหอผู้ป่วยเด็กคลอดก่อนกำหนด

๖. งานที่ไม่ได้ปฏิบัติในทุก ๆ หอผู้ป่วย คือการประเมินผลการปฏิบัติงาน ส่วนการวางแผนการพยาบาลมีปฏิบัติอยู่ในหอผู้ป่วยเดี่ยวเท่านั้น

๗. การปฏิบัติกิจกรรมอื่นที่ไม่ใช่งานพยาบาล ได้แก่งานแม่บ้าน งานเสมียนธุรการ และการใช้เวลาว่างในการทำธุรกิจส่วนตัว ยังพบมากทุกหอผู้ป่วยและทุกเวร^๑

การวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลในต่างประเทศ ผู้ศึกษาได้รวบรวมไว้ดังต่อไปนี้

^๑ สุวดี ศรีเลณวัติและคนอื่น ๆ "การศึกษากิจกรรมพยาบาลในแผนกกุมารเวชศาสตร์" (ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๑๕).

ค.ศ. ๑๙๕๐ ได้มีการวิเคราะห์หน้าที่ของแผนกพยาบาล (A Functional Analysis of Nursing Service) ของโรงเรียนพยาบาลมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียรัคังที่ อีดิเทอ แอล. อเล็กซานเดอร์ (Edythe L. Alexander) ได้สรุปไว้ว่า การปฏิบัติกิจกรรมพยาบาลในหอผู้ป่วยยังไม่มีประสิทธิภาพเป็นที่พอใจ พยาบาลทำงานหลายอย่างที่เป็นงานของแพทย์ และละเลยงานในหน้าที่ของพยาบาลให้อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ช่วยพยาบาล เป็นสาเหตุใหญ่ของการขาดแคลนพยาบาล ซึ่งมีไม่เพียงพออยู่แล้ว โรงพยาบาลต่าง ๆ ได้จ้างบุคคลากรระดับผู้ช่วยพยาบาลเข้ามาทำงานมากขึ้น จึงมีปัญหายุ่งยากในการกำหนดควมบุคคลากรระดับไหนควรปฏิบัติหน้าที่อะไร และสัดส่วนที่เหมาะสมของบุคคลากรแต่ละประเภทควรเป็นอย่างไร?

และยังได้สรุปรายงานการศึกษาบทบาทหน้าที่ของบุคคลากรพยาบาล ในโรงพยาบาล ๑๒ แห่ง ในมลรัฐนิวยอร์ก ไว้ดังนี้

๑. พยาบาลระดับวิชาชีพและผู้ช่วยพยาบาลต่างปฏิบัติหน้าที่เกือบจะเหมือนกัน มีข้อแตกต่างปรากฏให้เห็นแต่เพียงความมากมายของกิจกรรมเท่านั้น ที่เน้นถึงความสำคัญในหน้าที่รับผิดชอบของพยาบาลระดับวิชาชีพหรือไม่ใช่วิชาชีพ
๒. การใช้เวลาส่วนใหญ่ของพยาบาลระดับวิชาชีพ และไม่ใช้ระดับวิชาชีพ ใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับผู้ป่วย
๓. ทั้งพยาบาลระดับวิชาชีพและไม่ใช่วิชาชีพ ไม่ได้ถูกนำไปใช้ให้มีประสิทธิภาพในโรงพยาบาลต่าง ๆ โดยที่พยาบาลทั้งสองระดับใช้เวลาไม่ถึงครึ่งในการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ตามที่คาดหวังไว้^๒

^๑ Edythe L. Alexander, Nursing Administration in the Hospital Health Care System (Saint Louis: the C.V. Mosby Company, 1972), pp. 29 - 30.

^๒

Ibid., p. 31.

ค.ศ. ๑๙๕๔ แผนกพยาบาล (Division of Nursing Resources, Public Health Service) ได้ทำการศึกษาน้ำที่ของพยาบาลในโรงพยาบาล ๓๔ แห่งในสหรัฐอเมริกา สรุปผลได้ว่า หัวหน้าหอผู้ป่วยใช้เวลาปฏิบัติกิจกรรมตามหน้าที่ของตนเอง ๖๑.๔ % ส่วนพยาบาลวิชาชีพใช้เวลา ๗๕.๔ % ในการปฏิบัติกิจกรรมตามหน้าที่ของตนเอง และในเวลาจำนวนนี้ มีเพียง ๔๐.๕ % ในเวรเช้า และ ๓๔.๘ % ในเวรบ่าย ซึ่งพยาบาลใช้สำหรับปฏิบัติการดูแลผู้ป่วยโดยตรง งานอื่น ๆ ที่พยาบาลต้องปฏิบัติอยู่อีก คืองานสารบรรณ งานแม่บ้าน การโภชนาการ และใช้เวลาในการเดิน ซึ่งทำให้พยาบาลต้องหางเห็นจากผู้ป่วย รายงานการปฏิบัติกิจกรรมของผู้ช่วยพยาบาล และพนักงานผู้ช่วยพบว่า ผู้ช่วยพยาบาลปฏิบัติกิจกรรมต่อผู้ป่วยโดยตรงมากกว่าพยาบาล ซึ่ง เมื่อคิดเวลา เป็นนาทีแล้ว พบว่าหัวหน้าหอผู้ป่วยใช้เวลาในการดูแลผู้ป่วยโดยตรง ๔ นาที พยาบาลประจำการ ๑๘ นาที นักเรียนพยาบาล ๑๒ นาที และบุคคลากรพยาบาลอื่น ๆ ใช้เวลา ๓๐ นาที ๑

ค.ศ. ๑๙๕๕ สตีเวิร์ต และนีคแฮม (Stewert and Needham) ได้ศึกษาการปฏิบัติงานของพยาบาลประจำการ และผู้ช่วยพยาบาล ได้สรุปว่ายิ่งพยาบาลมีประสบการณ์และการศึกษาสูง เพียงไร ยิ่งใช้เวลาในการพยาบาลผู้ป่วยโดยตรงน้อยลงเพียงนั้น และ Alexander ยังได้กล่าววว่าผลการศึกษาคั้งนี้สนับสนุนการวิเคราะห์การปฏิบัติงานของผู้ช่วยพยาบาลในปี ค.ศ. ๑๙๕๗ ของ Office of Education, Federal Security ซึ่งรายงานไว้ว่าผู้ช่วยพยาบาลใช้เวลาในการดูแล เครื่องมือ เครื่องใช้งานแม่บ้าน และการดูแลสุขวิทยาส่วนบุคคลของผู้ป่วยมากกว่าพยาบาลระดับ

๑
Feye G. Abdellah et al., Patient-Centered Approach

to Nursing (New York: Macmillan Co., 1966), pp. 43 - 47.

วิชาชีพ ซึ่งมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการปฏิบัติกรพยาบาลประกอบการดูแลผู้ป่วย โดยรวมทั้งการบันทึกรายงานต่าง ๆ งานสารบรรณของโรงพยาบาล และการปรึกษาหารือเรื่องผู้ป่วย^๑

และในปีเดียวกัน Glenn Howel (Glenn Howell) ได้ศึกษาการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่พยาบาลในโรงพยาบาล Hood River และพบว่ามีงานที่ไม่ใช่การพยาบาล ซึ่งพยาบาลยังต้องปฏิบัติอยู่อีกมาก งานเหล่านี้ได้แก่การคัดลอกบัตรการรักษา และบัตรการให้ยาต่าง ๆ การรับโทรศัพท์ และงานประเภทอื่น ๆ ที่ไม่ใช่งานที่ทักษะการพยาบาลเลย การที่เจ้าหน้าที่พยาบาลต้องปฏิบัติงานเหล่านี้ ทำให้เพิ่มปัญหาการขาดแคลนกำลังคนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ทำการฝึกหัดบุคคลากรระดับอื่นและนำมาใช้ปฏิบัติงานต่าง ๆ เหล่านี้ พร้อมทั้งจ้างบุคคลากรพยาบาลนอกเวลา ให้ทำงานในวันที่ขาดเจ้าหน้าที่ประจำ การปฏิบัติเช่นนี้สามารถแก้ปัญหาการขาดกำลังคนอย่างกระทันหันได้^๒

ค.ศ. ๑๙๕๕ ปีเตอร์ คอง-มิง นิว และคณะ (Peter Kong-Ming, New and Other) ได้ทำการศึกษากิจกรรมของบุคคลากรพยาบาลในโรงพยาบาล Trinity-Lutheran and Research Hospital ในเมือง แคนซัส (Kansas city) กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาคั้งนี้ใช้หอผู้ป่วย ๔ แห่ง ในแผนกอายุรกรรม - ศัลยกรรม โดยการทดลองจัดกำลังคนในแบบต่าง ๆ กัน ๕ แบบ ทำการศึกษาโดยการสังเกตและบันทึกกิจกรรมต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่พยาบาลทุกระดับเป็นเวลา ๑ สัปดาห์ และเปรียบเทียบผลการศึกษากิจกรรมในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ทำการวิเคราะห์กิจกรรมหาความแตกต่างของการปฏิบัติกิจกรรม ๓ ประเภท คือการพยาบาลผู้ป่วยโดยตรง การพยาบาลประกอบการดูแลผู้ป่วย และกิจกรรมอื่น ๆ

Edythe L. Alexander, Nursing Administration in the Hospital Health Care System, p. 33.

๒

Glenn Howell, "A Hospital Solves Its Staffing Problems," Hospital 29 (July 1959) : 45 - 50.

ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะการปฏิบัติกิจกรรมของผู้ช่วยพยาบาลยังคงเดิม ถึงแม้ว่าจะเพิ่มจำนวนพยาบาลประจำการขึ้นเป็น ๓ ใน ๔ ของจำนวนบุคคลากรทั้งหมด ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กล่าวหา พยาบาลเห็นว่างานของพยาบาลควรเป็นงานที่ใช้ทักษะต่างจากงานของผู้ช่วยพยาบาล งานเหล่านี้ได้แก่งานคานการนี้เทศ และการศึกษา และจากผลการวิจัยยังพบว่า การเพิ่มจำนวนพยาบาลประจำการให้มากขึ้น พยาบาลไม่ได้ใช้เวลาในการพยาบาลผู้ป่วยมากขึ้นด้วย ตรงกันข้ามพยาบาลกลับเมื่อหน้าที่มีเวลามากเกินไป แต่ในทางตรงกันข้าม เมื่อลดจำนวนพยาบาลลงเจ้าหน้าที่พยาบาลกลับพึงพอใจที่สามารถทำงานให้สำเร็จได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยให้เหตุผลว่าการลดจำนวนพยาบาลอาจจะทำให้เจ้าหน้าที่พยาบาลเหนื่อยเกินไป จนทำให้ปฏิบัติการพยาบาลได้ไม่เต็มที่ และเจ้าหน้าที่พยาบาลอาจจะทนต่อสภาพ เช่นนี้ได้ในช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น

ก.ศ. ๑๘๖๓ คณะกรรมการบริหารงานบริการระหว่างโรงพยาบาล

(CASH or Commission for Administration Service in Hospitals)
ได้ทำการศึกษากิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลในโรงพยาบาลต่าง ๆ ทางตอนใต้ของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย (Southern California) เพื่อนำผลการศึกษาไปใช้ปรับปรุงการพยาบาลให้มีประสิทธิภาพ วิธีการศึกษาใช้การสังเกตกิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลระดับต่าง ๆ ในโรงพยาบาลมากกว่า ๕๐ แห่ง และเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้วิธีการทางวิศวกรรม (Management engineering technique) และวิเคราะห์หาอัตราการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ๒๕ ประเภท ในทุก ๆ ช่วงเวลาของการปฏิบัติงานในเวรต่าง ๆ ผลการศึกษาพบว่า การกระจายของการปฏิบัติกิจกรรมเหล่านี้ แต่ละช่วงเวลาไม่สมดุลกัน บางช่วงเวลามีการปฏิบัติกิจกรรมมาก บางช่วงเวลามีเวลาว่างมาก

Peter Kong-Ming New, Gladyls Nite and Josephine Callahan,

"Too Many Nurses May Be Worse Than Too Few," The Modern Hospital

93 (October 1959) : 104 - 105.

ลักษณะของการปฏิบัติงานเช่นนี้ ก่อให้เกิดปัญหาการจັกัศร่าก่าลัง ซึ่งคณะกรรมการ
 ดำเนินการวิจัยไค่ทดลองจักระบบงานใหม่ ทำให้สามารถกระจายงานตามช่วงเวลา
 ต่าง ๆ ไค่สมดุดยิ่งขึ้น ๑

ค.ศ. ๑๙๖๕ ฮาวี วูล์ฟ และจอห์น พี. ยิง (Harvey Wolfe and
 John P. Young) ไค่ศึกษาการปฏิบัติกิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาล ในหอผู้ป่วย
 อายุรกรรม ศัลยกรรม และจัคนุวิทยา โดยเลือกศึกษากิจกรรมที่ให้กับผู้ป่วยผู้ใหญ่
 จำนวน ๕๖ คน โดยการสุ่มตัวอย่างงาน และบันทึกกิจกรรมต่าง ๆ ว่าใครเป็นผู้
 ปฏิบัติ ใช้เวลานานเท่าไค่ ผลจากการศึกษาพบว่า ระหว่างเวลาเที่ยงคืนถึง ๖.๐๐
 นาฬิกา ผู้ป่วยไค่รับการดูแลโดยตรงน้อยกว่า ๒ นาทีต่อผู้ป่วย ๑ คน และในระหว่าง
 ๖.๐๐ น. ถึงเที่ยงคืน ผู้ป่วยไค่รับการดูแลโดยตรงนับเวลาเป็นชั่วโมง และเวลาที่
 ให้การพยาบาลผู้ป่วยเหล่านี้แตกต่างกันตามระดับความเจ็บป่วยของผู้ป่วย ยิ่งผู้ป่วยมี
 อาการหนักมากเพียงไร ยิ่งต้องการเวลาที่ใช้ในการพยาบาลผู้ป่วยโดยตรงมากขึ้น
 เพียงนั้น และผลของความแตกต่างของความต้องการการพยาบาลของผู้ป่วยเช่นนี้
 สามารถจำแนกผู้ป่วยออกเป็นประเภทต่าง ๆ ไค่ ซึ่งผู้วิจัยไค่จำแนกไว้ ๓ ประเภท
 คือผู้ป่วยที่ช่วยเหลือตัวเองไค่ก็ (Self-Care) ผู้ป่วยที่ช่วยเหลือตัวเองไค่บาง
 (Partial-Care) และผู้ป่วยที่ต้องการการดูแลอย่างไค่ลชิด (Intensive Care)

ผลจากการวิเคราะห์กิจกรรมประเภทอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่การพยาบาลผู้ป่วย
 โดยตรง พบว่าเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมเหล่านี้เป็นค่าคงที่ ไค่ไค่ได้เปลี่ยนแปลง
 ไปตามจำนวนผู้ป่วยในแต่ละวัน ๒

๑ Robert H. Edgecumbe, "The CASH Approach to Hospital
 Management Engineering," Hospital 39 (March 1965) : 70 - 74.

๒ Harvey Wolfe, and John P. Young, "Staffing the Nursing
 Unit; Part I, Controlled Variable Staffing," Nursing Research 14
 (Summer 1965) : 237 - 243.

และยังได้วิเคราะห์ลักษณะงานในหอผู้ป่วยเดียวกัน ซึ่งพบว่าการปฏิบัติงาน
ในหอผู้ป่วยต้องการเจ้าหน้าที่พยาบาลที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน ตามลักษณะ
งานแต่ละประเภท ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกไว้ดังนี้คือ

๑. งานที่ต้องใช้เทคนิคประเภทที่ ๑ หมายถึงการปฏิบัติการพยาบาลง่าย ๆ
๒. งานที่ต้องใช้เทคนิคประเภทที่ ๒ หมายถึงการปฏิบัติการพยาบาลที่ต้อง
การการตัดสินใจ และใช้ความรู้ ทักษะในขั้นสูงขึ้นไป
๓. การประเมินความต้องการของผู้ป่วยและมอบหมายงาน
๔. การนิเทศและการสอน
๕. การเตรียมการพยาบาลง่าย ๆ เกี่ยวกับงานประเภทที่ ๑
๖. การเตรียมการพยาบาลเกี่ยวกับงานประเภทที่ ๒
๗. งานเสริมอื่น ประเภทที่ ๑ ประเภทที่ ๒ และประเภทที่ ๓
๘. งานแม่บ้าน
๙. การออกไปกับผู้ป่วยและการเดินในกรณีฉุกเฉิน
๑๐. การดูแลเครื่องมือเครื่องใช้

ในผลการวิจัยนี้พบว่าลักษณะของการปฏิบัติงานแต่ละประเภท ที่เป็นกิจกรรม
การพยาบาลผู้ป่วยโดยตรง มีความสัมพันธ์โดยตรงต่อประเภทของผู้ป่วย และประเภท
เจ้าหน้าที่พยาบาล

ค.ศ. ๑๙๖๖ เอ. เอ็ม. เฟเยอร์เฮิร์ม (A.M. Feyerherm) ได้ศึกษา
กิจกรรมในหอผู้ป่วยอายุรกรรมแห่งหนึ่ง วิธีการศึกษาโดยการสังเกตกิจกรรมของ

Harvey Wolfe, and John P. Young, "Staffing the Nursing
Unit: Part II, The Multiple Assignment Technique," Nursing
Research 14 (Fall 1965) : 299 - 303.

เจ้าหน้าที่พยาบาลโดยตรงทุก ๆ ๑๕ นาทีตลอดเวร ติดต่อกันเป็นช่วง ๆ ช่วงเวลา
ละ ๗ วัน ใช้เวลาในการศึกษา ๕ เดือน รวมวันที่ทำการศึกษาทั้งหมด ๗๐ วัน
การวิเคราะห์ข้อมูล หาเวลาที่ในกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยจำแนกออกเป็น ๕ ประเภท
ดังนี้คือ

๑. กิจกรรมทั่วไปในหอผู้ป่วย เช่นการ เตรียมการรักษายาบาลและการจัด
เครื่องมือเครื่องใช้ในหอผู้ป่วย เป็นต้น
๒. กิจกรรมในห้องคลอด
๓. กิจกรรมเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์และการบันทึกต่าง ๆ
๔. กิจกรรมการติดต่อสื่อสาร เช่น การโทรศัพท์ การส่งเวร การประชุม เป็นต้น
๕. กิจกรรมอื่น ๆ เช่นการพักรับประทานอาหาร เครื่องดื่ม การเดินไป
เดินมา เป็นต้น

ผลการวิจัยพบว่า เวลาที่เจ้าหน้าที่พยาบาลใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละ
ประเภท มีความสัมพันธ์โดยตรงกับจำนวนเจ้าหน้าที่พยาบาลแต่ละระดับ และจำนวน
ผู้ป่วยแต่ละประเภท

ค.ศ. ๑๙๖๗ แคลร์ ดี. โอ มาลเลย์ (Claire D. O'Malley) ได้ศึกษา
การปฏิบัติการพยาบาลในโรงพยาบาล เมมโมเรียล (Memorial) ตามวิธีของ
CASE เพื่อศึกษา เปรียบเทียบผลของการศึกษาที่ได้ทำไว้ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ การ
ศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาภายหลังจากที่ได้เปลี่ยนแปลงปรับปรุงงานบางประการ เช่น
เพิ่มเสมียนประจำหอผู้ป่วยให้มากขึ้น และมอบหมายงานสารบรรณ ชุรการ ตลอดจนงาน
เกี่ยวกับการบันทึกข่าวสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ให้ และยังได้ยกเลิกการเขียนรายงาน

A.M.Feyerherm, "Nursing Activity Patterns A Guide To
Staffing," Nursing Research 15 (Spring 1966) : 124 - 133.

การรับส่ง เเว โดยนำระบบเพปมันติกเสียงมาใช้แทน นอกจากนั้นยังได้เปลี่ยนแปลงระบบการทำงานบางอย่าง เพื่อลดงานในช่วงเวลาที่งานยุ่งที่สุดให้น้อยลง

ผลการวิจัยพบว่า พยาบาลใช้เวลาในการพยาบาลผู้ป่วยโดยตรงเพิ่มขึ้น ๒.๘ % ผู้ช่วยพยาบาลใช้เวลาเพิ่มขึ้น ๓.๖ % และของเสมียนเพิ่มขึ้น ๑.๖ % เวลาของเสมียนที่เพิ่มขึ้น เป็นเวลาที่ใช้ในการรับผู้ป่วยใหม่ และจำหน่าย ในผลการวิจัยนี้ ยังพบว่าเจ้าหน้าที่พยาบาลทุกระดับใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ลดลง นอกจากนั้นยังพบว่าพยาบาลใช้เวลาในการโทรศัพท์เพิ่มขึ้น ๑.๖ % ทั้งนี้ผู้วิจัยให้เหตุผลว่า เนื่องจากการติดต่องานบางชนิดของพยาบาล ใช้เสมียนทำไม่ได้

ผลการวิจัย ยังพบอีกว่าการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงการจัดระบบงานใหม่ ทำให้การกระจายของกิจกรรมตามช่วงเวลาต่าง ๆ สมดุลยิ่งขึ้น โดยเฉพาะสามารถลดงานในช่วงเวลา ๗.๐๐ ถึง ๑๑.๐๐ น. ซึ่งเป็นช่วงที่มีกิจกรรมต่าง ๆ ต้องปฏิบัติมากที่สุด ลงได้มาก *

ก.ศ. ๑๘๗๐ มาติน ซาเร็น (Martin Saren) และแอนตอน สเตราบ (Anton Straub) ได้ศึกษาการปฏิบัติงานของบุคลากรพยาบาล โรงพยาบาล ๕ แห่ง ในมลรัฐนิวยอร์ก และอีก ๑ แห่ง ในมลรัฐฟิลาเดลเฟีย โดยเลือกทำการศึกษาโรงพยาบาลหลายประเภท ในสังกัดต่าง ๆ กัน ซึ่งมีขนาด และสถานที่ตั้งแตกต่างกัน ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสังเกตโดยตรงและบันทึกกิจกรรมทุก ๆ ๑๕ นาที ปรากฏผลดังนี้คือ

๑. การใช้เวลาส่วนใหญ่ของพยาบาลวิชาชีพ มิได้ให้บริการแก่ผู้ป่วยโดยตรง แต่เป็นการปฏิบัติกิจกรรมในการ เก็บและทำรายงานการติดต่องาน และงานอื่น ๆ เช่น ชุกร่าง งานแม่บ้าน การโภชนาการ เป็นต้น

* Claire D.O'Malley, "Application of Systems Engineering in Nursing," American Journal of Nursing 69 (October 1969) : 2155 - 2160.

๒. พยาบาลระดับหัวหน้าคึก เป็นบุคคลที่ทำงานเกี่ยวกับผู้ป่วยน้อยที่สุด และจะทำงานบริหาร เช่นวางแผนงาน ประสานงาน ทำให้มีเวลาน้อยในการดูแลผู้ป่วย

๓. บุคคลากรใช้เวลาเพียง ๓๐ % ในการดูแลผู้ป่วยโดยตรง และมั่งงานเพียง ๒๐ % ซึ่งต้องการการพยาบาลระดับวิชาชีพ

๔. กิจกรรมในการทำงานจะมากน้อยไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถหรือทักษะ

๕. การปฏิบัติงานในกิจกรรมต่าง ๆ นั้นมีไจ้จัดไว้เป็นกฎเกณฑ์ในรอบ ๒๔ ชั่วโมง ตามที่ควรจะเป็นตามหลักวิธีการ และเป็นตามลำดับความสำคัญ

๖. กิจกรรมหลาย ๆ ซึ่งแต่เดิมเคยเป็นงานในความรับผิดชอบของพยาบาล ปัจจุบันตกอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่น ๆ

๗. อัตราส่วนการใช้เวลาของบุคคลากรพยาบาล ปรากฏว่าพยาบาลใช้เวลาในการพยาบาลมากกว่าผู้ช่วยพยาบาล

๘. มั่งงานค่านบริหารในหอผู้ป่วยเกี่ยวกับการวางแผนงานอย่างมากมาย^๑

ค.ศ. ๑๙๗๑ เบอร์ไนส์ เฮล. สไตเนอร์ และนอร์แมน อี. ลินด์ควิสต์

(Bernice H. Steiner, and Norman E. Lindquist) ได้ศึกษากิจกรรมของ

เจ้าหน้าที่พยาบาลใน Tourc Infirmary ในมลรัฐนิวออร์ลีอันส์ โดยเลือกศึกษา

กิจกรรมในโรงพยาบาลของสถาบันทางการสอนและวิจัย ซึ่งมีจำนวนเตียง ๕๓๔ เตียง

๑

Martin Saren and Anton Straub, "Nursing Service

Effectiveness," Hospital 44 (Jan 1970) : 45 - 50.

วิธีการศึกษาใช้การสังเกตกิจกรรมของเจ้าหน้าที่พยาบาลโดยตรง และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางวิศวกรรม (Industrial Engineering) ทำการสังเกตโดยใช้สมุดตัวอย่างงาน ติดต่อกัน ๒๔ ชั่วโมง เป็นเวลา ๗ วัน กิจกรรมที่ทำการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น ๔ ประเภทคือ

๑. กิจกรรมการดูแลความเป็นอยู่ประจำวัน ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงตามระดับความเจ็บป่วยของผู้ป่วย
๒. กิจกรรมการปฏิบัติกรดูแล รักษา ซึ่งจำแนกตามชนิดของโรคของผู้ป่วย
๓. กิจกรรมการจัดงานภายในหอผู้ป่วย รวมทั้งการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับผู้ป่วยและการจัดงานต่าง ๆ
๔. กิจกรรมอื่น ๆ รวมทั้งการใช้เวลาว่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าพยาบาลใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมอื่น ๆ ๓๕ ถึง ๔๖ เปอร์เซ็นต์ของเวลาของพยาบาลทั้งหมด และใช้เวลาในการดูแลรักษาผู้ป่วย ๒๓ ถึง ๓๕ เปอร์เซ็นต์ ลักษณะการปฏิบัติกิจกรรมอื่น ๆ ดังกล่าวแล้ว พบว่าพยาบาลยังต้องปฏิบัติงานเสมือน งานเกี่ยวกับการบันทึกแบบฟอร์มต่าง ๆ และการทำบัญชีรายการยาที่ต้องควบคุมต่าง ๆ รวมทั้งงานอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันนี้ยิ่งมาก และจากการวิเคราะห์การแจกแจงของงานแต่ละประเภทพบว่า เจ้าหน้าที่แต่ละระดับแบ่งแยกความรับผิดชอบงานบางชนิดในกิจกรรมแต่ละประเภทอย่าง เห็นได้ชัด

ข้อค้นพบที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือเจ้าหน้าที่พยาบาลทุกระดับมีการใช้เวลาว่างและพักผ่อน โดยเฉลี่ยแล้ว ๑๕ % ของเวลาปฏิบัติงานในรอบ ๒๔ ชั่วโมง โดยพบว่า เวนก็มีการใช้เวลาว่างและพักผ่อนมากที่สุด และพบว่า ผู้ช่วยพยาบาลใช้เวลาว่างและพักผ่อน ๖๕ % ของเวลาว่างที่พบในเจ้าหน้าที่ทุกระดับ